

Lieta C-605/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2021. gada 30. septembris

Iesniedzējtiesa:*Městský soud v Praze* (Čehijas Republika)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2021. gada 29. septembris

Prasītāja:*Heureka Group a.s.***Atbildētāja:***Google LLC***Pamata lietas priekšmets**

Heureka Group a.s. (turpmāk tekstā – “prasītāja”) *Městský soud v Praze* (Pilsētas tiesā Prāgā, turpmāk tekstā – “iesniedzējtiesa”) celtā prasība, ar kuru šī sabiedrība prasa no *Google LLC* (turpmāk tekstā – “atbildētāja”) atlīdzību par peļņas zudumu, kas, iespējams, ir radies tādēļ, ka atbildētāja ir ļaunprātīgi izmantojusi savu dominējošo stāvokli tādējādi, ka tā izvietoja un parādīja savu cenu salīdzināšanas rīku labākajā iespējamā vietā starp vaicājumu rezultātiem, nostādot nelabvēlīgākā situācijā atbildētājas cenu salīdzināšanas rīku (turpmāk tekstā – “apstrīdētā rīcība”).

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Atbilstīgi Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – “LESD”) 267. pantam iesniedzējtiesa lūdz Tiesu interpretēt Direktīvu 2014/104¹, LESD 102. pantu, kā arī efektivitātes principu.

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Direktīvas 2014/104 21. panta 1. punkts un Savienības tiesību vispārējie principi ir jāinterpretē tādējādi, ka Direktīva 2014/104, it īpaši tās 10. pants, ir tieši vai netieši piemērojama šajā strīdā par visām zaudējumu atlīdzināšanas prasībām saistībā ar LESD 102. panta pārkāpumu, kurš sākas pirms Direktīvas 2014/104 stāšanās spēkā un beidzas pēc tās īstenošanai noteiktā transponēšanas termiņa beigām, situācijā, kad zaudējumu atlīdzināšanas prasība tika celta pēc transponēšanas termiņa beigām, vai arī tie ir jāinterpretē tādējādi, ka Direktīvas 2014/104 10. pants ir piemērojams tikai tai apstrīdētās rīcības daļai (un no tās izrietošajai zaudējumu daļai), kas notikusi pēc Direktīvas 2014/104 stāšanās spēkā vai pēc transponēšanas termiņa beigām?

2) Vai, atbilstoši Direktīvas 2014/104 vai LESD 102. panta jēgai un mērķim, kā arī efektivitātes principam, pareiza ir tāda Direktīvas 2014/104 22. panta 2. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru “jebkuri valsts pasākumi, kas pieņemti, ievērojot 21. pantu, un kas nav [22. panta] 1. punktā minētie” ir valsts tiesību normas, ar kurām tiek īstenots Direktīvas 2014/104 10. pants, citiem vārdiem sakot, vai Direktīvas 2014/104 10. pantam un noilguma noteikumiem ir piemērojams Direktīvas 2014/104 22. panta 1. punkts, vai arī – tā 2. punkts?

3) Vai ar Direktīvas 2014/104 10. panta 2. punktu vai LESD 102. pantu, kā arī efektivitātes principu ir saderīgi tādi valsts tiesību akti un to interpretācija, kuros “zināšanas par to, ka nodarīti zaudējumi”, kas ir nepieciešamas subjektīvā noilguma termiņa uzsākšanai, ir saistītas ar cietušās personas zināšanām par “atsevišķiem daļējiem zaudējumiem”, kuri rodas pakāpeniski laikā, kad pastāv vai turpinās pret konkurenci vērsta rīcība (jo judikatūra ir balstīta uz pieņēmumu, ka attiecīgā zaudējumu atlīdzināšanas prasība pilnībā ir dalāma) un attiecībā uz kuriem [zaudējumiem] sākas atsevišķi subjektīvie noilguma termiņi neatkarīgi no tā, vai cietušajai personai bija zināms viss to zaudējumu apmērs, kuri kopumā nodarīti ar LESD 102. panta pārkāpumu, proti, tādi valsts tiesību akti un to interpretācija, kas ļauj, lai noilguma termiņš zaudējumu atlīdzināšanas prasībai par zaudējumu, kurš radies pret konkurenci vērstās rīcības dēļ, sāktos, pirms ir tikusi pabeigta šāda rīcība, kas saistīta ar izdevīgāku sava cenu salīdzināšanas rīka izvietojumu vai parādīšanu, pārkāpjot LESD 102. pantu?

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/104/ES (2014. gada 26. novembris) par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (OV 2014, L 349, 1. lpp.; turpmāk tekstā, izņemot prejudiciālos jautājumus – “direktīva”).

4) Vai Direktīvas 2014/104 10. panta 2., 3. un 4. punkts vai LESD 102. pants, kā arī efektivitātes princips nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kurā ir noteikts, ka subjektīvais noilguma termiņš zaudējumu atlīdzināšanas prasībām ir trīs gadi un to sāk skaitīt no dienas, kad cietusī persona uzzināja vai varēja uzzināt par daļēju zaudējumu un par to, kam ir jāatlīdzina zaudējums, bet kurā nav ņemts vērā (i) pārkāpuma pārtraukšanas brīdis, (ii) tas, ka cietusī persona zināja par to, ka rīcība ir konkurences tiesību normu pārkāpums, un kuras vienlaikus (iii) neaptur vai nepārtrauc šo trīs gadu noilguma termiņu uz laiku, kad Komisijā notiek procedūra par LESD 102. panta pārkāpumu, kas vēl turpinās, kā arī (iv) kurās nav ietverts princips, ka noilguma termiņa apturēšana beidzas ne agrāk kā vienu gadu pēc tam, kad lēmums par pārkāpumu ir kļuvis galīgs?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD 102. pants un Direktīvas 10., 21. un 22. pants.

Atbilstošās valsts tiesību normas un to piemērojamība laikā

Attiecībā uz apstrīdētās rīcības laika posmu (no 2013. gada februāra līdz 2017. gada 27. jūnijam) ir jāņem vērā trīs tiesību aktu piemērošana, no kuriem iesniedzējtiesa par būtisku uzskata *Občanský zákoník* [Civilkodeksu]², kurš ir piemērojams ievērojamā daļā no šī laika posma (no 2014. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 27. jūnijam). Saskaņā ar Civilkodeksa 620. un 629. pantu subjektīvais noilguma termiņš ir trīs gadi un tā sākums ir saistīts ar “zināšanām par zaudējumiem un personu, kurai ir pienākums tos atlīdzināt”.

Līdz 2013. gada 31. decembrim spēkā bija *zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník* (Likums Nr. 513/1991, Komerclikums), kurā cietušajai personai bija piešķirtas tiesības uz to zaudējumu atlīdzību, kas nodarīti saistībā ar pret konkurenci vērstu rīcību, ar to atšķirību, ka tajā bija paredzēts četru gadu noilguma termiņš, tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka tam nav nozīmes.

No 2017. gada 1. septembra spēkā bija *zákon č. 262/2017 Sb., o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže* (Likums Nr. 262/2017 par atlīdzību konkurences jomā, turpmāk tekstā – “ZNŠHS”), ar ko tika īstenota direktīva³.

Faktu kopsavilkums

- 1 Prasītāja apstrīdēja apstrīdēto rīcību ar 2020. gada 26. jūnija zaudējumu atlīdzības prasību attiecībā uz zaudējumiem, kas izpaudās kā zaudētā peļņa

² *Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník* (Likums Nr. 89/2012 Civilkodekss, spēkā esošs no 2014. gada 1. janvāra) (turpmāk tekstā – “Civilkodekss”).

³ Direktīvas 10. pantā noteiktās prasības ir atspoguļotas ZNŠHS 9. panta normās.

394 857 000 CZK apmērā ar procentiem, un šī prasība tika celta iesniedzējtiesā kā pirmās instances tiesā.

- 2 Šī prasība tika celta pēc Komisijas 2017. gada 27. jūnija lēmuma Nr. AT.39740 lietā *Google Search (Shopping)* (turpmāk tekstā – “Komisijas lēmums”) ⁴, kurā konstatēts, ka apstrīdētās rīcības rezultātā atbildētāja ir pārkāpusi LESD 102. pantu, tostarp arī Čehijas Republikas teritorijā laikposmā no 2013. gada februāra līdz 2017. gada 27. jūnijam.
- 3 Pirms Komisijas lēmuma pieņemšanas iestājās šādi fakti:
  - 2010. gada 30. novembrī Komisija uzsāka izmeklēšanu pret atbildētāju par iespējamu LESD 102. panta pārkāpšanu,
  - 2014. gada 27. maijā *Sdružení pro Internetový rozvoj v České republice* [Biedrība interneta attīstībai Čehijas Republikā, turpmāk tekstā – “SPIR”], kuras biedre ir prasītāja, publicēja paziņojumu preseī, kurā šī biedrība izteica atsevišķu viedokli par pienākumiem, kurus atbildētāja piedāvāja Komisijas procedūrā,
  - 2015. gada 15. aprīlī Komisija izsniedza paziņojumu par iebildumiem šajā lietā, bet
  - 2016. gada 14. jūlijā tā uzsāka procedūru par LESD 102. panta pārkāpumu (ne tikai pret atbildētāju, bet arī pret atbildētājas mātesabiedrību *Alphabet Inc*).
- 4 Atbildētāja apgalvo, ka prasītājas prasījumiem ir iestājies noilgums, jo, ņemot vērā iepriekšējā punktā minētos apstākļus, tā varēja uzzināt par to, ka tai ir radušies zaudējumi, un par to, kas tos ir radījis ⁵, ilgu laiku pirms Komisijas lēmuma pieņemšanas, ievērojot, ka subjektīvie noilguma termiņi (daļējiem) zaudējumiem sākās pakāpeniski, sākot no 2013. gada februāra, proti, no brīža, kad tika nodarīts attiecīgais kaitējums, un vēlākais, sākot no 2014. gada 27. maija, proti, kad tika publicēts *SPIR* paziņojums preseī.
- 5 Tādējādi prasītāja varēja celt savu prasību agrāk un, ja tā būtu uzskatījusi, ka atbildētājas pret konkurenci vērstā rīcība joprojām turpinās un prasītājai tiek radīti arvien lielāki zaudējumi, tā varēja pakāpeniski to paplašināt, iekļaujot tai radušos (daļējos) zaudējumus.
- 6 Tādēļ atbildētāja uzskata, ka prasībai ir iestājies noilgums vismaz attiecībā uz laikposmu no 2013. gada februāra līdz 2016. gadam 25. jūnijam.

⁴ Saskaņā ar Savienības tiesību normām iesniedzējtiesai ir saistoša tās judikatūra attiecībā uz personas, kas ir atbildīga par pret konkurenci vērstu rīcību, un fakta, ka šāda rīcība ir notikusi, noteikšanas jomā.

⁵ Nav šaubu par to, ka *Google* interneta meklēšanas rīka operators ir sabiedrība *Google LLC*.

Īss prejudiciālo jautājumu pamatojums

- 7 **1. jautājums** – vai un kādā apmērā direktīva ir piemērojama šajā lietā. Atbilde uz šo jautājumu nav viennozīmīga, jo apstrīdētā rīcība sākās pirms direktīvas stāšanās spēkā (proti, pirms 2014. gada 25. decembra) un beidzās tikai pēc direktīvas transponēšanas termiņa beigām, proti, pēc 2016. gada 27. decembra, turklāt transponēšana tika veikta tikai 2017. gada 1. septembrī, kad stājās spēkā *ZNŠHS*.
- 8 Tātad nav skaidrs, vai direktīvas 10. pants ir piemērojams (i) visiem zaudējumiem, [kas radās] laikposmā no 2013. gada februāra līdz 2017. gada 27. jūnijam, vai tikai (ii) zaudējumu daļai, [kas radās] laikposmā no 2014. gada 26. decembra līdz 2017. gada 27. jūnijam, vai, pakārtoti, zaudējumiem, [kas radās] pēc direktīvas transponēšanas termiņa beigām, tātad attiecībā uz laikposmu no 2016. gada 28. decembra līdz 2017. gada 27. jūnijam. Tam, vai minētais pants ir materiālo vai procesuālo tiesību norma, var būt izšķiroša nozīme (skat. turpmāk 10. un 11. punktu).
- 9 Ja šī lieta (kaut vai daļēji) neietilptu direktīvas piemērojamībā laikā, valsts tiesības⁶ būtu jāizvērtē, ņemot vērā tikai LESD 102. pantu un efektivitātes principu.
- 10 **2. jautājums** – vai direktīvas 10. pants ir norma, kas norādīta direktīvas 22. panta 1. punktā, vai tā, kas norādīta tā 2. punktā. Minētā panta 1. punktā ir atsauce uz materiālo tiesību normām un tajā ir ietverts aizliegums piemērot tās ar atpakaļejošu spēku, savukārt 2. punkts attiecas uz “citiem” direktīvas noteikumiem jeb procesuālo tiesību normām.
- 11 Līdz ar to valsts pasākumiem, kas pieņemti, lai transponētu direktīvas 10. pantu, to rakstura dēļ būtu piemērojams viens no minētajiem režīmiem. Ja direktīvas 10. pantam tiktu piemērots direktīvas 22. panta 2. punktā paredzētais režīms, no 2017. gada 1. septembra būtu jāpiemēro *ZNŠHS*⁷ paredzētie noteikumi, kuros ir paredzēts piecu gadu noilguma termiņš un kuri ir piemērojami noilguma termiņiem, kas ir sākušies saskaņā ar līdzšinējām tiesību normām un kas nav beigušies pirms šī datuma, savukārt šajā lietā zaudējumu atlīdzināšanas prasība tika celta 2014. gada 25. decembrī. Tomēr, ja direktīvas 10. pantā paredzētie noilguma noteikumi tiktu piemēroti kā materiālo tiesību normas, nebūtu iespējams piemērot šo regulējumu.
- 12 Čehijas Republikas doktrīnā un tiesu judikatūrā noilguma noteikumi tradicionāli tiek uzskatīti par “materiāltiesiskajiem”. Iebildumu par noilgumu apmierināšana

⁶ *ZNŠHS* materiālo tiesību normas, ar kurām ir transponēta direktīva, nav piemērojamas šajā lietā atpakaļejoša iedarbības aizlieguma dēļ.

⁷ *ZNŠHS* 36. pantā ir iekļauta direktīvas 22. panta 2. punktā noteiktā prasība un tajā ir paredzēts, ka šis likums ir piemērojams tikai atbilstošajām zaudējumu atlīdzināšanas prasībām, kas uzsāktas pēc 2014. gada 25. decembra.

nozīmē, ka cietušais nevar tiesā atsaukties uz tiesībām uz atlīdzību, lai gan šīs tiesības joprojām pastāv kā tā dēvētās dabiskās saistības. Ja tiesā nav izvirzīts iebildums par noilgumu, tiesa to neņem vērā pēc savas iniciatīvas un apmierina prasītāja prasību, kam ir iestājies noilgums. Tādējādi iesniedzējtiesa apzinās, ka noilguma noteikumiem ir arī procesuāla rakstura pazīmes. Turklāt direktīvā ir atsauce uz noilgumu “tiesībām celt prasību” par zaudējumu atlīdzināšanu, kas varētu norādīt arī uz to, ka šiem noteikumiem ir vairāk procesuāls raksturs.

- 13 Skaidrības labad iesniedzējtiesa norāda, ka par līdzīgu jautājumu Tiesai jau ir ticis uzdots prejudiciāls jautājums lietā C-267/20 (*Volvo and DAF Trucks*).
- 14 **3. jautājums** – ja runa ir par noilguma termiņa sākumu, vai valsts jēdziens “zināšanas par zaudējumiem/par to, ka ir radušies zaudējumi” atbilst līdzīgu jēdzienu nozīmei Savienības tiesībās.
- 15 *Nejvyšší soud ČR* [Čehijas Republikas Augstākā tiesa]⁸ par būtisku apstākli, lai uzsāktu subjektīvo noilguma termiņu, uzskata zināšanas pat par daļēju zaudējumu, kas nodarīts pastāvoša vai nepārtraukta pārkāpuma rezultātā. Nav nepieciešams, lai cietušajai personai būtu zināms par visu šāda pārkāpuma ilgumu un ar šādu pārkāpumu visu nodarīto zaudējumu apmēru. Tiesu prakse balstās uz pieņēmumu, ka šādos gadījumos zaudējums ir dalāms un ka ikvienu “jaunu zaudējumu”, par kuru sākotnējais zaudējums ir palielinājies, jo pastāvēja vai turpinājās tas pats notikums, kas rada zaudējumu, var pieteikt tiesā, ceļot jaunu prasību vai paplašinot līdz šim tajā ietverto prasījumu. Katram šādam daļējam zaudējumam subjektīvais trīs gadu noilguma termiņš sākas atsevišķi.
- 16 Atbilstoši šai interpretācijai izskatāmās lietas vajadzībām ikreiz, kad atbildētāja savā vispārējo meklēšanas rezultātu tīmekļvietnē ir izvietojusi un parādījusi savu cenu salīdzināšanas rīku sev izdevīgākā veidā, prasītāja varēja zaudēt peļņu (daļējs zaudējums), attiecībā uz kuru sākas viens no subjektīvajiem tiesas noilguma termiņiem prasību atlīdzināšanas prasībai, kas attiecas uz šādu daļēju zaudējumu. Tādējādi prasītāja nepārtraukti uzzinātu par aizvien “jaunu zaudējumu apmēru”. Tas turklāt novestu pie tā, ka prasībām par daļēju zaudējumu atlīdzināšanu, kuru rašanās ir saistīta ar pārkāpuma sākumu, varētu iestāties noilgums pirms pārkāpuma pārtraukšanas.
- 17 Spriedumā lietā C-637/17⁹ Tiesa uzsvēra cietušās personas zināšanas par “zaudējumu precīzu apmēru”, kā arī cietušās personas iespēju pieprasīt “pilnīgu atlīdzību” par pārkāpuma rezultātā nodarīto zaudējumu. Tomēr no šī sprieduma skaidri neizriet, vai Tiesas uzsvērtās zināšanas par “zaudējumu apmēru” atbilst zināšanām par “visus zaudējumus”, kas radušies saistībā ar ilgstošu dominējošā

⁸ *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa) 2015. gada 23. septembra spriedums, references Nr. 25 Cdo 2193/2014, CZ:NS:2015:25.CDO.2193.2014.1.

⁹ Tiesas spriedums, 2019. gada 28. marts, C-637/17 [*Cogeco Communications*], ECLI:EU:C:2019:263, 53. un 54. punkts.

stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, vai arī pietiek ar to, ka ir zināms par “daļējiem zaudējumiem”, kas nodarīti konkrētā brīdī šāda turpināta nodarījuma ietvaros.

- 18 Atbilde uz šo jautājumu, šķiet, ir atkarīga no tā, vai Savienības tiesībās ir prasītas ne tikai kvalitatīvās zināšanas (proti, zināšanas par zaudējumu veidu un raksturu), bet arī kvantitatīvas zināšanas (proti, zināšanas par visu zaudējumu apmēru, kas ar laiku pieaug). Ja tas tā ir, noilguma termiņš nevarētu sākties, pirms cietusī persona uzzina precīzu zaudējumu apmēru.
- 19 Iesniedzējtiesa uzskata, ka interpretācija, saskaņā ar kuru tiesības uz atlīdzību var “sadalīt” desmitos, simtos un vairāk atsevišķu prasību, neatbilst dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas raksturam šajā lietā. Daļējs pārkāpums, proti, apstrīdētā rīcība, pats par sevi nevar būt LESD 102. panta pārkāpums, proti, rīcība, kura ar savu apmēru, ilgumu, intensitāti un izpildes veidu izraisa (var izraisīt) “būtisku” konkurences tiesību pārkāpumu, vai kurai ir pret konkurenci vērstās sekas, kas ir viens no dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas nosacījumiem¹⁰. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā ziņā nepietiek ar to, ka tai būtu jebkāda (piemēram, pavisam nenozīmīga) ietekme.
- 20 Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka cietusī persona, ņemot vērā lietas raksturu, nevarēja uzzināt precīzu zaudējumu apmēru un veidu saistībā ar atsevišķiem “daļējiem pārkāpumiem” un ka zaudējumu atlīdzināšanas prasības subjektīvais noilguma termiņš (un šajā gadījumā arī objektīvais noilguma termiņš, kas nevar sākties pirms subjektīvā termiņa), nevarēja sākties pirms pārkāpuma pārtraukšanas, kas notika brīdī, kad tika pieņemts Komisijas lēmums.
- 21 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesniedzējtiesai ir šaubas par valsts tiesu sniegtās interpretācijas saderību ar direktīvas 10. panta 2. punktu un LESD 102. pantu, kā arī efektivitātes principu.
- 22 **4. jautājums** – vai direktīva, un gadījumā, ja tā nav piemērojama, vai LESD 102. pants un efektivitātes princips neļauj piemērot citus Civilkodeksa noteikumus, kas attiecas uz noilgumu.
- 23 Iesniedzējtiesa atsauca galvenokārt uz iepriekš minēto Tiesas spriedumu C-637/17 un 2006. gada 13. jūlija spriedumu *Manfredi* lietā C-295/04 – 298/04, EU:C:2006:461, kas tomēr tika pasludināti situācijā, kad direktīva nebija piemērojama, un attiecīgie fakti, valsts tiesību akti un ar tiem saistītā judikatūra atšķīrās no izskatāmās lietas.
- 24 Izskatāmajā lietā Civilkodeksā subjektīvā trīs gadu noilguma termiņa sākums ir saistīts ar to, ka cietusī persona zināja vai varēja zināt par personu, kas ir nodarījusi kaitējumu un par zaudējumu (zināšanas par zaudējumu precīzu apmēru

¹⁰ Piemēram, skat. spriedumu 1979. gada 13. februāris, 85/76 *Hoffmann-La Roche*/Komisija, EU:C:1979:36, 123. punkts, spriedumu C-23/14 *Post Danmark A/S/Konkurrencerådet*, EU:C:2015:651, 40., 46., 47., 72. un 73. punkts vai Tiesas (virspalāta) spriedumu, 2017. gada 6. septembris, C-413/14 *P Intel*, EU:C:2017:632, 139.–143. punkts.

nav nepieciešamas, līdzīgi kā pilnīgas zināšanas par personu, kas ir nodarījusi kaitējumu)¹¹. Turklāt no iepriekš minētās valsts judikatūras var izdarīt secinājumu, ka pastāv prasība, lai cietusī persona zinātu par konkrētu rīcību, vai attiecīgi par atsevišķiem pārkāpumiem, kas ir izdarīti ilgstoši pārkāpjot LESD 102. pantu un kas rada daļu no zaudējuma.

25 Atšķirībā no direktīvas 10. panta un ZNŠHS 9. panta, ar ko šis pants ir transponēts, Civilkodeksā nav ietverti šādi elementi:

- prasība, lai cietusī persona zinātu, ka attiecīgā rīcība ir vērsta pret konkurenci¹²;
- subjektīvā noilguma termiņa sākuma sasaiste ar pret konkurenci vērstās rīcības pārtraukšanu¹³,
- noilguma termiņa apturēšana vai pārtraukšana uz laiku, kad kompetentā iestāde veic procedūru par rīcību, kas vērsta pret konkurenci,
- noilguma termiņa beigšanās ne agrāk kā vienu gadu pēc tam, kad lēmums par pārkāpumu ir stājies likumīgā spēkā.

26 Tādējādi subjektīvā noilguma termiņu šajā lietā neietekmēja tas, ka laikposmā no 2010. gada 30. novembra līdz 2017. gada 27. jūnijam Komisija pret atbildētāju veica procedūru par iespējamo LESD 102. panta (joprojām turpinātu un līdz šim nepabeigtu) pārkāpumu, kas tika pabeigta ar šīs iestādes pieņemto lēmumu.

27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka to, ka valsts tiesībās nav paredzētas iepriekš minētās direktīvas prasības, nevar novērst, pieņemot ar Savienības tiesībām saderīgu interpretāciju. Tādējādi, ja izskatāmajā lietā iesniedzējtiesa būtu interpretējusi Civilkodeksu saskaņā ar atbilstošo judikatūru, zaudējumu atlīdzināšanas prasībām par laikposmu no 2013. gada februāra līdz 2017. gada 25. jūnijam (proti, izņemot divas pārkāpuma dienas), iespējams, būtu iestājies noilgums.

28 Tādējādi, ja tiesa būtu uzskatījusi iebildumu par noilgumu par pamatotu, tā būtu noraidījusi prasību gandrīz pilnībā. Pretējā gadījumā tiesa būtu uzsākusi

¹¹ Skat. arī *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa) 2020. gada 28. maija spriedumu, references Nr. 25 Cdo 1510/2019, CZ:NS:2020:25.CDO.1510.2019.1

¹² Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka konkurences aizsardzības iestādes bieži vien tikai pēc visu attiecīgo faktu detalizētas analīzes secina, ka konkrētā prakse ir nelikumīga.

¹³ Iesniedzējtiesa uzskata, ka tomēr nav skaidrs, vai par pārkāpuma beigām direktīvas 10. panta 2. punkta izpratnē ir jāuzskata “ilgstoša vai turpināta pārkāpuma” pēdējais brīdis (skat. Vispārējās tiesas spriedumu, 2011. gada 24. marts, T-385/06 *Aalberts Industries* u.c./Komisija, EU:T:2011:114, 10. punkts; 2013. gada 16. septembris, T-378/10 *Masco* u.c./Komisija, EU:T:2013:469, 119. un 120. punkts (attiecībā uz LESD 101. panta pārkāpumu). Preti, pārējā direktīvas tekstā nav nostiprināta skaidra prasība, lai “turpināts vai atkārtots pārkāpums tiktu pabeigts”, kāda bija iepriekšējā direktīvas projektā.

laikietilpīgu un dārgu pierādījumu iegūšanas procedūru par attiecīgā zaudējuma rašanos un apmēru.

DARBBA VERSIJA